

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/160/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014200423
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014200423.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančenika, v právnej veci žalobcu: O. Q. Z., nar. XX. A.XXX, bytom F. XX, XX-XXX T., K., právne zastúpený advokátskou kanceláriou V4 Legal, s. r. o., so sídlom Tvrdého 783/4, Žilina, IČO: 36 858 820, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, za účasti pribratého účastníka konania: WEBUNG, s. r. o., so sídlom Palárikova 76, Čadca, IČO: 47 237 201, právne zastúpený advokátskou kanceláriou V4 Legal, s. r. o., so sídlom Tvrdého 4, Žilina, IČO: 36 858 820, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 15631-2/2014-BA zo dňa 20. januára 2014, o odvolaní žalobcu a pribratého účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. mája 2015, č. k. 20 Scud/44/2014-98, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 20. mája 2015, č. k. 20 Scud/44/2014-98 v časti výroku o zamietnutí žaloby, m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej č. 15631-2/2014-BA zo dňa 20. januára 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanej na ďalšie konanie.

II. Odvolanie pribratého účastníka o d m i e t a.

III. V časti týkajúcej sa trov konania žalobcu, rozsudok Krajského súdu v Žiline z 20. mája 2015, č. k. 20 Scud/44/2014-98, m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v prvostupňovom konaní pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 110,46 eur k rukám: V4 Legal, s.r.o., Tvrdého 783/4, Žilina, IČO: 36 858 820, do tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku

IV. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 26,84 eur k rukám: V4 Legal, s.r.o., Tvrdého 783/4, Žilina, IČO: 36 858 820, do tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 20 Scud/44/2014-98 z 20. mája 2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovanej č. 15631-2/2014-BA zo dňa 20. januára 2014. Týmto rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne - pobočka Čadca, č. 46881-1/2013-CA zo dňa 11. októbra 2013, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (ďalej len „povinné poistenie“) ako zamestnancovi spoločnosti WEBUNG, s.r.o. so sídlom Palárikova 76, Čadca, IČO: 47 237 201, od 01. októbra 2013 podľa slovenskej legislatívy.

Krajský súd dospel k záveru, že z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca v rámci správneho a ani v rámci odvolacieho konania svoje tvrdenia, že reálne vykonáva prácu na území Slovenskej republiky pre zamestnávateľa WEBUNG, s.r.o. Čadca nepreukázal. K svojim tvrdeniam, že vykonáva prácu promotéra služieb a produktov, predovšetkým distribúciu reklamných letákov na území Slovenskej republiky, žiadne relevantné dôkazy nepredložil, čím závery správnych orgánov nespochybnil a v konaní tak neunesol dôkazné bremeno. Ani vydanie registračného listu - prihlášky fyzickej osoby do Sociálnej poisťovne nemá za následok vznik jeho povinného poistenia, pretože predpokladom jeho vzniku je existencia statusu zamestnanca v pracovnom pomere. Krajský súd mal za to, že žalobca nepreukázal, že od 01. októbra 2013 vykonával u označeného zamestnávateľa konkrétny dojednaný druh práce, resp. konkrétnu pracovnú činnosť bez ohľadu na skutočnosť, že výkon kontroly za obdobie od 01. februára 2012 do 26. februára 2013 sa na žalobcu nemohol vzťahovať, keďže prácu začal vykonávať od októbra 2013. V konaní neuviedol ani skutkové tvrdenia a relevantné dôkazy, ktorými by skutočný rozsah konkrétnych prác za konkrétne obdobie preukázal. Krajský súd zdôraznil, že v konaní bol povinný uniesť bremeno tvrdení a dôkazné bremeno a bol spôsobilý vymedzením skutkových tvrdení a dôkazmi preukázať, aký konkrétny rozsah, akú konkrétnu pracovnú činnosť pre zamestnávateľa v súlade s dohodnutým druhom práce podľa pracovnej zmluvy vykonával. Ani dôkazmi predloženými až v konaní pred súdom (listy z knihy dochádzky) nepreukázal reálny výkon pracovnej činnosti na území SR. Konštatoval tiež, že ani samotná pracovná zmluva reálny výkon práce žalobcu v konkrétnom čase a na konkrétnom mieste nepreukazuje a svedčí len o formálnom uzavretí pracovného pomeru. Tvrdenia žalobcu, že kontrolou z 05. novembra 2013 nebolo preukázané, že k výkonu závislej činnosti zamestnancov nedochádzalo, považoval za nesprávne. Poukázal na to, že so žalobcom ani s jeho zamestnávateľom sa pracovníkom realizujúcim kontrolu, skontaktovať nepodarilo, pričom prevádzka zamestnávateľa nejavila známky akejkoľvek reálnej činnosti. Naopak, za správne považoval závery žalovanej, že žalobca nepreukázal reálny výkon práce podľa pracovnej zmluvy v konkrétnom období u svojho zamestnávateľa na území SR. Za dôvodnú nepovažoval námietku ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pretože žalovaný vychádzal z kontrolných zistení vykonaných vo vzťahu ku všetkým zamestnancom a zistené skutkové okolnosti sa týkajú aj žalobcu. Rovnako vyhodnotil námietku týkajúcu sa diskriminačného zaobchádzania so žalobcom, pretože také zaobchádzanie nebolo preukázané. Krajský súd z dôvodu, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu čl. 13 (3) nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 (ďalej len „základné nariadenie“), keď nebol preukázaný reálny súbeh činnosti žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a zamestnanca na území SR, dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná a napadnuté rozhodnutie žalovanej je v súlade so zákonom, vychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a obsahuje predpísané náležitosti. Registrovým sídlom zamestnávateľa sa podľa názoru krajského súdu ani nebolo potrebné zaoberať, keďže reálny výkon činnosti žalobcu u označeného zamestnávateľa na území Slovenskej republiky, preukázaný nebol.

Proti tomuto rozsudku sa v zákonnej lehote odvolali žalobca a pribratý účastník z dôvodu, že na základe vykonaných dôkazov dospel prvostupňový súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V spoločne podanom odvolaní namietali, že v prvostupňovom rozhodnutí organizačná zložka žalovaného odôvodňuje svoj záver len na základe výsledkov kontroly za obdobie od 01. februára 2012 do 26. februára 2013 vykonanej u pribratého účastníka dňa 26. februára 2013, ktoré sa na žalobcu nemôžu vzťahovať, lebo v tomto období u pribratého účastníka nepracoval. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí pojednáva o skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní a neboli súčasťou

zisteného skutkového stavu. V tomto smere bolo žalobcovi a pribratému účastníkovi odňaté ich právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, keď druhostupňový orgán rozhodoval o ich právach a povinnostiach na podklade nových skutočností - argumentov ohľadom registrovaného sídla zamestnávateľa a informácie o kontrole vykonanej 05. novembra 2013, ku ktorým sa žalobca ani zamestnávateľ nemali možnosť vyjadriť, lebo boli spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej. Záver, že na základe výsledkov kontroly nebolo preukázané, že žalobkyňa na území Slovenskej republiky reálne vykonáva činnosť ako zamestnanec je predčasný, neobstojí a vyplýva z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Z predloženého administratívneho spisu nie je zistiteľné, akým spôsobom bolo preukázané, že žalobca reálne činnosť zamestnanca nevykonával. Pribratý účastník tiež namietal, že prvostupňovému správneému orgánu predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činnosti zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Žalovaná však nepristúpila k doplneniu dokazovania, nevyžiadala si od pribratého účastníka žiadne ďalšie doklady, nepristúpila k osobnému výsluchu žalobcu ani k inému spôsobu preverenia tvrdení žalobcu a zotrvala na svojich záveroch. Žalovaná v odôvodnení rozhodnutia neuviedla, ako v súvislosti so záverom o nepreukázaní reálneho výkonu práce žalobcom vyhodnotila dôkazy predložené pribratým účastníkom. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovanej a vec jej vráti na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila v zhode s argumentmi uvedenými vo vyjadrení k žalobe a navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S. s. p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. Keďže v prejednávanej veci začalo odvolacie konanie pred nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p., napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo preskúmal bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

Predmetom preskúmania v danej právnej veci je rozhodnutie žalovanej, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie pobočky v Čadci, ktorým táto rozhodla, že žalobcovi povinné poistenie ako zamestnancovi od 01. októbra 2013 podľa slovenskej legislatívy nevzniklo.

Po preštudovaní predloženého spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu žalovanej, odvolací súd konštatuje, že právny záver žalovanej o potrebe vydania rozhodnutia o neexistencii povinného poistenia žalobcu podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona č. 41/2003 Z.z. o sociálnom poistení od 01. októbra 2013, je mylný.

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia - „vykonávacie nariadenie“ v čl. 16 upravuje procesný postup pri určení príslušnej legislatívy v zmysle rozhodujúcich ustanovení základného nariadenia. Práve tento článok prenecháva kompetenciu určiť príslušnú legislatívu organizácii v mieste bydliska osoby vykonávajúcej činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch.

Žalovaná pochybila, keď sa vo svojom rozhodnutí zaoberala predovšetkým posudzovaním tých právnych otázok, ktorých zodpovedanie je rozhodné nie pri neexistencii povinného poistenia podľa slovenskej legislatívy, ale pri vyhodnocovaní kritérií rozhodných pre určenie uplatniteľnej legislatívy v zmysle koordinačného nariadenia, ktorá právomoc jej s poukazom na čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia nepatrí.

Z ustanovenia čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia vyplýva, že uplatniteľné právne predpisy určí

inštitúcia členského štátu bydliska osoby (pri porovnaní jazykových znení nariadenia: institution of the place of residence, inštitúcie miesta bydliska, der Träger des Wohnorts), ktorá má podliehať čl. 13 základného nariadenia. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobca má bydlisko v Poľskej republike, a teda na určenie uplatniteľnej legislatívy pre žalobcu je príslušná poľská inštitúcia ZUS. Skutočnosť, či k takémuto určeniu v danom konkrétnom prípade došlo, z predloženého administratívneho spisu žalovanej jednoznačne nevyplýva. Pokiaľ žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukazovala na to, že akceptovala návrh poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS zo dňa 10. októbra 2013 na uzatvorenie spoločnej dohody v súlade s článkom 16 (4) vykonávacieho nariadenia s tým, že žalobcovi bolo určené poľské zákonodarstvo s konečnou platnosťou, odvolací súd na tento argument prihliadnúť nemohol. Písomnosť, na ktorú žalovaná poukazuje, totižto atribúty určenia uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k žalobcovi na to príslušnou inštitúciou nespĺňa a to jednak pre svoju úplne všeobecnú formuláciu, nejednoznačnosť a neurčitosť tak vo vzťahu k subjektom, na ktoré by sa mala potenciálne vzťahovať ako aj vo vzťahu k neohraničenému časovému obdobiu, počas ktorého by sa mala poľská legislatíva pre tieto subjekty považovať za definitívne určenú. Z tohto dôvodu odvolací súd argument žalovanej, že dohoda o uplatniteľnej legislatíve nemusí mať písomnú formu, za relevantný považovať nemohol. Až dňa 05. decembra 2014 (pred rozhodnutím krajského súdu) žalovaná doručila krajskému súdu písomnosť zo dňa 25. októbra 2013, ktorú poľská inštitúcia ZUS adresovala žalobcovi a v ktorej mu oznamuje, že v oblasti sociálneho zabezpečenia podlieha poľskému zákonodarstvu od 10. októbra 2013. Žalovaná tiež tvrdila, že správne mal byť na oznámení uvedený dátum 01. októbra 2013, nie 10. októbra 2013. Krajský súd sa však touto skutočnosťou ani nepresnosťou uvádzanou žalovanou bližšie nezaoberal.

Z predloženého administratívneho spisu však naďalej nemožno bez ďalších pochybností vyvodiť, či príslušná poľská inštitúcia uplatniteľnú legislatívu práve vo vzťahu k žalobcovi určila s konečnou platnosťou a na aké konkrétne obdobie. Práve otázka uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k páňovi O. Q. Z. je otázkou predbežnou a pre ďalší procesný postup správneho orgánu rozhodnou, nakoľko jedine v prípade, že by v stanovenom období (od 01. októbra 2013) za rozhodnú bola žalobcovi príslušnou poľskou inštitúciou určená slovenská legislatíva, výlučne vtedy, by bola daná právomoc žalovanej o (ne)existencii povinného poistenia žalobcu podľa slovenskej legislatívy rozhodovať. Žalovaná sa preto mylne domnieva, že nakoľko žalobca podlieha poľskému zákonodarstvu, jej postup pri rozhodovaní v predmetnej veci bol správny. Naopak, bolo potrebné, aby si žalovaná vyžiadala od poľskej inštitúcie odpis rozhodnutia o určení uplatniteľnej legislatívy s vyznačenou právoplatnosťou a vykonateľnosťou. Pokiaľ totiž žalovaná nenamietla rozhodnutie o predbežnom určení poľskej legislatívy a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, existencia takého rozhodnutia mala mať zásadné dôsledky aj na postup žalovanej. Po takomto určení aplikovateľnej legislatívy, ak sa stalo definitívnym, totiž Sociálna poisťovňa nemá vôbec právomoc konať a rozhodovať, čo je skutočnosť vyplývajúca jednak z účelu nariadení ako aj zo slovenského právneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené argumenty odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým bolo hmotnoprávne posudzovanie splnenia kritérií čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pričom vadou bolo konanie bez rozhodnutia o uplatniteľnej legislatíve podľa čl. 16 vykonávacieho nariadenia. Hoci v administratívnom spise sa nachádzajú písomnosti preukazujúce komunikáciu medzi žalovanou a jej partnerskou inštitúciou v Poľskej republike a v súdnom spise je založená písomnosť predbežne uvádzajúca uplatniteľnú legislatívu, z obsahu predložených dokumentov nevyplýva prijatie jednoznačného záveru ohľadom určenia uplatniteľnej legislatívy v prejednávanej veci.

V administratívnom spise pritom absentujú dokumenty preukazujúce konečné riešenie tejto predbežnej otázky, nakoľko v predloženom administratívnom spise nie je rozhodnutie ZUS o uplatniteľnej legislatíve založené. Z administratívneho materiálu nevyplýva ani to, či v dôsledku toho prípadne neprebíha (neprebíhal) v Poľskej republike súdny spor, ak k určení uplatniteľnej legislatívy príslušnou poľskou inštitúciou v zmysle čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, resp. dohody došlo a s akým výsledkom.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu bude potrebné zrušiť tiež pre jeho nepreskúmateľnosť založenú na neúplnosti spisov správnym orgánom, v dôsledku ktorej okolnosti nie je možné objektívne posúdiť, či skutkový stav bol v danej právnej veci zistený dostatočne. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej zrušil podľa §250j ods. 2 písm. a) a d) a § 250j ods. 3 O.s.p. a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, ktorú odvolací súd vyhodnotil ako kľúčovú pre prejednávajúcu právnu vec, najvyšší súd sa odvolacími námietkami žalobcu už nezaoberal, keďže boli v zásade zhodné s námietkami uvedenými v žalobe.

V ďalšom konaní žalovaná bude postupovať v naznačenom smere tak, aby odstránila vyššie uvedené pochybenia, pričom je viazaná právnym názorom odvolacieho súdu. Žalovaná prešetří existenciu definitívneho určenia uplatniteľnej legislatívy podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia a ak to bude potrebné, preverí tiež nepresnosť týkajúcu sa dátumu vzniku uplatniteľnej legislatívy. Následne svoj ďalší procesný postup zvolí tak, aby zodpovedal náležite zistenému skutkovému stavu, pričom v uvedenom kontexte vyhodnotí prioritne otázku svojej právomoci konať a rozhodovať. Žalovaná bude viesť spis riadnym spôsobom, pričom pod pojmom spisy žalovaného správneho orgánu podľa § 250d ods. 1 O. s. p. sa rozumie úplný, žurnalizovaný a originálny spisový materiál správneho orgánu v danej veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí (R 66/1998).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Pokiaľ ide o odvolanie podané príbratým účastníkom konania, Najvyšší súd v rámci skúmania podmienok konania riešil otázku, či odvolanie bolo podané oprávnenou osobou.

Spoločnosť WEBUNG, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, Čadca, bola do konania príbratá uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. č.k. 21Scud/46/2014-52 zo 06. októbra 2014 podľa § 250 ods. 1 O. s. p. Príbratý účastník podľa § 250 ods. 1 veta druhá O. s. p. nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania podľa § 92 a nasl. O. s. p.

Ustanovenie § 250 ods. 1 O. s. p. je vo vzťahu k príbranému účastníkovi konania potrebné vykladať tak, že ide predovšetkým o zabezpečenie práva takého účastníka byť informovaný o prípadnej zmene v jeho právach a povinnostiach, ktorá môže byť spôsobená prípadným zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. Spoločnosť WEBUNG, s.r.o. bola do konania príbratá z dôvodu, že by ako zamestnávateľ a ako účastník správneho konania mohla byť dotknutá prípadným zrušením napadnutého rozhodnutia žalovanej. Ide o konanie vo vzťahu k nej nesporné, v rámci konania pred súdom nebolo vo vzťahu k nej vykonávané dokazovanie a úkony príbratého účastníka konania po podaní žaloby nemali vplyv na výsledok súdneho konania.

Keďže odvolateľ WEBUNG, s.r.o. bol v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku príbratým účastníkom konania, nie je osobou oprávnenou podať odvolanie. Navyše spoločnosť WEBUNG, s.r.o. nebola účastníkom správneho konania, ktorý by v správnom konaní využil všetky opravné prostriedky. Odvolanie proti prvostupňovému správne rozhodnutiu nepodal. Na základe

uvedeného odvolací súd podľa § 218 ods. 1 písm. b) v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. odvolanie podané proti rozsudku krajského súdu pribratým účastníkom konania odmietol. Z tohto dôvodu pribratému účastníkovi konania nevzniklo ani právo na náhradu trov konania. Zároveň odvolací súd dodáva, že predmetné ustanovenie § 250k druhej hlavy piatej časti O. s. p. s trovami pribratého účastníka konania ani neráta (upravuje len trovy žalobcu a žalovaného).

O náhrade trov celého konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi v 2. rade priznal náhradu trov konania za úkony, ktoré účelne vynaložil na uplatnenie práva.

Podľa § 250k ods. 1 veta prvá a tretia O. s. p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania a môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Odvolací súd ako účelne vyhodnotil v prvostupňovom konaní nasledovné úkony právnej služby poskytnuté úspešnému žalobcovi:

- prevzatie a príprava zastúpenia (r. 2014).....134 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)
- režijný paušál..... 8,04 eur
- podanie žaloby 05.06.2014..... 134 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky)
- režijný paušál..... 8,04 eur
- účasť na pojednávaní 20.05.2015..... 69,91 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. d) a § 13 ods. 2 vyhlášky)
- režijný paušál..... 8,39 eur,
- DPH 20 % 72,48 eur, spolu 434,78 eur.

V odvolacom konaní boli dôvodne realizované nasledovné úkony právnej služby:

- podanie odvolania 23.6.2015..... 69,91 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky)
- režijný paušál 8,39 eur
- DPH 20% 15,66 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) a § 13 ods. 2 vyhlášky), spolu 234,90 eur.

Odvolací súd považoval za vhodné využitie možnosti, ktorú mu poskytla tretia veta § 250k ods. 1 O.s.p., pričom za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval najmä skutočnosť, že v prejednávanej veci ide o jedno z opakujúcich sa konaní (ďalšie napr. 9Sžso/66/2015, 9Sžso/142/2015, 9Sžso/225/2015, 9Sžso/228/2015, 9Sžso/164/2015, 9Sžso/4/2016), ktoré sú skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnou otázkou, týkajúcou sa uplatnenia práv žalobcov v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešných žalobcov, čo do rozsahu aj ich obsahu vrátane ich vyjadrení. Na druhej strane pri svojom rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania prihliadol aj na povinnosť právneho zástupcu riadne plniť procesné povinnosti žalobcu, a to najmä pri dodržiavaní lehôt a pokynov konajúcich súdov.

Po zvážení oboch uvedených hľadísk znížil Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobcovi požadovanú náhradu trov konania v časti odmeny advokáta na jednu pätinu. Z celkovej sumy odmeny v prvostupňovom konaní (337,91 eur), tak priznal odmenu advokáta v sume 67,58 eur a z celkovej sumy odmeny v odvolacom konaní (69,91 eur), tak priznal odmenu advokáta v sume 13,98 eur. Režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. však v prvostupňovom (24,47 eur) a aj v odvolacom konaní (8,39 eur) priznal v plnej výške. V prvostupňovom konaní tak žalobcovi patrí náhrada 20 % DPH vo výške 18,41 eur a v odvolacom konaní vo výške 4,47 eur. Úspešnému žalobcovi v 2. rade preto patrí náhrada trov v konaní pred prvostupňovým súdom vo výške 110,46 eur a v odvolacom konaní vo výške 26,84 eur.

Odvolací súd v rámci rozhodovania o náhrade trov konania žalobcovi priznal náhradu len tých trov právneho zastúpenia, ktoré si právny zástupca vo vyčíslení náhrady trov prvostupňového a odvolacieho konania uplatňoval. Náhradu trov konania vo výške 105 eur, ktorú si žalobca uplatňoval z titulu zaplateného súdneho poplatku za návrh (70 eur) a za odvolanie (35 eur), odvolací súd žalobcovi nepriznal, nakoľko takáto skutočnosť zo spisu jednak nevyplýva, jednak ide o konanie, ktoré je od súdneho poplatku oslobodené. Rovnako žalobcovi nepriznal náhradu trov konania pozostávajúcu z ďalšieho režijného paušálu vo výške 8,39 eur, nakoľko v roku 2015 právny zástupca žalobcu zrealizoval len jeden úkon právnej služby (pojednávanie 20.05.2015), za ktorý mu režijný paušál v rámci vyúčtovania priznaný bol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.